

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Variis Generibus, Causis, Atque Exitu Persequutionum,
Quas pij hoc in mundo peregrinantes patiuntur**

Lens, Jean de

Lovanii, 1578

De Longobardis Arrianis in Italia. Cap. 36.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30324

DE VARIIS PIORVM

Vidimus venerabiles viros qui abscissis radicibus linguis poenas suas miserabiliter loquebantur: alij verò post diuersa tormenta, per diuersas dispersi prouincias, vitam in exilio peregerunt.

De Longobardis Arrianis in Italia.

CAPVT XXXVI.

Epist. 17.

Epistola. 2.

Epistola. 31.

Lib. 5. Regist. Epist. 9.

Lib. 6. Regist. Epist. 23.

Gens quoque Longobardorum, sicuti in pios ex ipsa gentilitate vehementer inuecta est, ita Arrianae haereseos affecta contagio (ex reliquijs, opinor, Gotticae corruptionis) Christianos catholicos, crudeliter est in Italia persequuta. De his Longobardis crebrae sunt querimoniae apud D. Gregorium, qui ea tempestate catholicam administrabat ecclesiam: vt libro primo registri. Quoniam (ait) nephandissimus Antharitus, in hac quae nuper expleta est, Pascali solemnitate, Longobardorum filios in fide catholica baptizari prohibuit, pro qua culpa eum diuina maiestas extinxit, vt solemnitatem Pascalem ulterius non videret: vestra (inquit) fraternitatem decet cunctos per loca vestra Longobardos admonere, vt quia vbiq; grauis mortalitas imminet, eosdẽ filios suos in Arriana heresi baptizatos, ad catholicam fidem concilient. Et Lib. 2. propter eiusdem mortalitatis grassantis periculum, cū omnes Longobardos & Romanos, tum maximè gentiles atque haereticos admoneri vult, vt ad veram rectamque fidem catholicam conuerterentur. Quoties autem de horum gladijs crudelissimisq; caedibus ac direptionibus in Italia factis, lamentatur? Nam Lib. 4. cum calamitosum per hos reipub. statum, ostenderet. Post hoc (inquit) plaga grauior fuit aduentus Agilulphi, ita vt oculis meis cernerẽ Romanos, more canum, in collis funibus ligatos, qui ad Franciam ducebantur venales, & epistola sequenti. Quis ferocissimae gentis gladius, in necem fidelium tanta crudelitate grassaretur, nisi nostra vita, qui sacerdotes nominamur & non sumus, à prauissimis grauaretur operibus? Et alibi. Quanta nos à Longobardorum gladijs, in quotidiana ciuium nostrorum deprædatione, vel de truncatione atque interitu patimur, narrare recusamus, ne dum nostros dolores loquimur, ex compassione quam nobis impenditis, vestros augeamus. Ac rursus ancillas Dei quasdam collaudans, harum (inquit) talis est vita, atque intantum lachrimis & abstinentia districta, vt credamus, quia si ipsa

si ipsæ non essent, nullus nostrum iam per tot annos, in loco hoc subsistere, inter Longobardorum gladios potuisset: & subiungit benedictionem sancti Petri apostoli, clauem à sacratissimo eius corpore, transmisi: de qua videlicet clauis, hoc est gestum quod narro miraculum. Dum eam quidam Longobardorum ciuitatem ingressus, in transpadanis partibus inuenisset, quia sancti Petri clauis esset, despiciens, sed quòd illam auream vidit, facere sibi ex ea quippiam volens, eduxit cultellum, vt eam incideret. Qui mox cultellum, quo dissoluere clauem aggressus est, per spiritum arreptus, sibi defixit in guttur, eademque hora defunctus cecidit. Ac dum illic Rex Longobardorum Antharitus, alijque multi eius homines adessent, atque eum qui sese percusserat, seorsim mortuum, clauem quoque seorsim in terra iacentem, aspexissent, tanto sunt omnes metu concussi, vt eam leuare nullus præfumeret. Tunc quidam (ait) Longobardus catholicus qui sciebatur, orationi & elemosynis deditus, Minulfus nomine, vocatus est, atque hanc ipse de terra leuauit. Antharitus verò eo miraculo commotus, aliam clauem auream fecit, atque cum ea pariter, ad sanctæ memoriæ decessorem meum transmisi, indicans quale per eam miraculum contigisset. Sic Gregorius eo loco, libro verò tertio dialogorù. *Cap. 29.* Vnum (inquit) narro quod per Bonifacium monasterij mei monachum, cui vbiq; ante quadriennium cum Longobardis fuit, adhuc ante triduum agnouit. Cum ad Spoletanam urbem, Longobardorum episcopus, scilicet Arrianus, venisset, & locum illic vbi solennia sua perageret, non haberet, cœpit ab eius ciuitatis episcopo ecclesiam petere, quam suo errori dedicaret. Idem qui venerat Arrianus, Beati Apostoli Pauli ecclesiam illic cominus sitam, se die altera violenter intraturum professus est: quod eiusdem ecclesiæ custos audiens festinus cucurrit, ecclesiam clausit, seris muniuit. Facto autem vespere lampades omnes extinxit, seque in interioribus abscondit. In ipso autem sequentis lucis crepusculo Arrianus episcopus collecta multitudine aduenit: clausæ ecclesiæ simul portæ diuinitus concussæ, abiectis longius seris apertæ sunt, atque cum magno sonitu omnia simul ecclesiæ clausura pauerunt. Extincto desuper lumine, omnes quæ extincta fuerant lampades accensæ sunt: Arrianus verò episcopus qui vim facturum aduenerat, subita cœcitate percussus est, atque alieni iam

DE VARIIS PIORVM

nis iam manibus ad suum habitaculum reductus. Quod dum Longobardi in regione habitantes positi omnes agnouissent, nequaquam vltius præsumpserunt catholica loca temerare. Hæc D. Gregorius. Ex quibus intelligitur Longobardos non modò eos qui adhuc gentilitatis erroribus implicati tenebantur, verumetiam illos, quos Arriana lues infecerat, Christianos catholicos, magnis semper odijs persequutos esse.

De persecutionibus Donatistarum in Aphrica.

CAPVT XXXVII.

ET hætenus quidem de Arrianorum persecutionibus, quas idcirco Donatistarum aduersus Ecclesiæ motibus, hoc loco præposui, quòd & per imperatores ac reges actæ sint, & totum sic orbem terrarum concusserint, vt nulla penè prouincia, ab ijs libera fuisse videatur: Donati verò motus, intra Aphricæ fines, sese continuerunt. Denique Donatistæ ipsi non modò adiuuantibus, verum etiam reclamantibus principibus, tandem imitati sunt Arrianorum sæuitiam, quam iam præsidia Constantij Imperatoris armauerant. Certè Donati & Arrij tragœdiæ, si originem atque initia spectaueris, & vicinæ locis, & temporibus nõ admodum disiunctæ fuerunt. Si quidè in A Egypto Arrius, in Numidia verò (altero Aphricæ extremo) Donatus, turbarum seminaria posuere: ille in Alexandrina ecclesia, hic in Carthaginensi. Sed prius Donatiana tragœdia verborum dimicatione cœpit, armis verò posterius, solaque, vt dictum est in Aphrica, suum sparsit incendium. Ad hancigitur Aphricam diuexandam, licet Donatistis, Vandali Arriani successisse videantur, tamen de persecutionibus Donatistarum, ob eam quam reddidimus causam, posterius dicendum esse putauimus. Et aliquando sanè isti, mansuetudinem simularunt, magisque ad sustinendam, pro sua parte fortiter, quam ad inferendam crudeliter persecutionem, parati esse videri cupierunt. Quin & illud apertè profitebantur, sæuire se nolle, & sibi de iustitia blandiebantur, hoc nomine, quòd persecutionem non inferrent ipsi, sed illatam pærentur. Videlicet quia scriptum legerant: Beati qui persecutionem patiuntur propter iustitiam. Quibus respondens August. Sæuire, inquit, vos nolle dicitis, ego non posse arbitror: Nulla bestia si neminem vulneret, propterea mansueta